

เทศน์พระ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจ ตั้งใจนะ ตั้งใจฟังธรรม พอฟังอุโบสถ อุโบสถศีล การอุโบสถศีล ศีล ปาฏิโมกข์ ให้มีความบริสุทธิ์ สิ่งทีบริสุทธิ์ ศีล สมာธิ ปัญญา วันนี่วันสำคัญนะ ครูบาอาจารย์ท่านถือมาก ถ้าเป็นวันสำคัญทางศาสนา จะไม่นอน จะถือเนสัชชิก จะทำความเพียรเคารพไป

ถ้าทำความเพียร หลวงปู่ขาวท่านจะมีทางจงกรม ๓ เส้น เส้นหนึ่งเดินจงกรมถวายพระพุทธรูป เส้นหนึ่งเดินจงกรมถวายพระธรรม เส้นหนึ่งเดินจงกรมถวายพระสงฆ์ วันหนึ่งจะเดินจงกรม ๓ เส้น เส้นละประมาณ ๒ ชั่วโมง จะถวายพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์

ทำไมต้องถวายพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ละ

เพราะเราเกิดมาพบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรม มีรัตนะ ๒ เวลาแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก เป็นสงฆ์ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นผู้รับภาระ พุทธกิจ ๕ เผยแผ่ศาสนาเพื่อสังคม เพื่อความเป็นสุข เวลาเทศน์ธรรมจักๆ แล้ว เทศน์ยสะ ภิกษุ ๖๑ องค์ ฟันทั้งบ่วงที่เป็นทิพย์และบ่วงที่เป็นโลก เธอจงไปอย่าซ้อนทางกัน โลกเขาร้อน เขาต้องการธรรม นี้เพื่อประโยชน์ของโลกไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำประโยชน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เป็นศาสดา แต่เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุมรรคขึ้นมาแล้ว พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เวลาหลวงปู่ขาวท่านปฏิบัติธรรมเพื่อถวายพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เพราะเราเกิดมาพบ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เราถึงเข้าใจกัน มันถึงมีศาสนาไป

ศาสนาทำให้คนต่างจากสัตว์ แล้วเราเป็นคน เราเป็นสัตว์มนุษย์ สัตว์นะ สวานสัตว์มนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์อยู่ในสังคม อยู่ในกรงขังของกฎหมาย อยู่ในกรงขังของศีลธรรมประเพณี

วัฒนธรรม นี่สัตว์มนุษย์ แล้วเราเป็นผู้ที่ออกจากคฤหัสถ์ เราได้บวชเป็นภิกษุ ภิกษุเป็นผู้ขอ ขอบอะไร? ขอโอกาสประพฤติปฏิบัติไฉน

วันนี้วันสำคัญ เวลาพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เอหิภิกขุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้บวชให้ บวชให้เป็นพิธีกรรม แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อริยสัจ บวชใจขึ้นมาเป็นผู้บริสุทธิ์ สิ่งที่เป็นบริสุทธิ์มาจากไหน? มาจากการประพฤติปฏิบัติ มาจากการกระทำ มาจากการเกรงกลัว ความละอายต่อบาป มีความละอายต่อบาป เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงกับตนเอง ถ้าชื่อเสียงกับตนเอง จะทำในสิ่งที่ดี

สิ่งใดที่ระลึกแล้วมันมีความละอาย มันละอายใจ มันเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ ถ้ามันมีความละอายใจ มันมุ่งทำแต่สิ่งที่เป็นคุณงามความดี คุณงามความดีของธรรมนะ ไม่ใช่คุณงามความดีของกิเลส ถ้าคุณงามความดีของกิเลส มันจะทำความดีบูชากิเลสไป ถ้าบูชากิเลส มันได้เอารัดเอาเปรียบ มันได้กดขี่ข่มเหง มันได้เอารัดเอาเปรียบใคร มันจะพอใจของมัน ความดีอย่างนั้นเป็นความดีของกิเลสนะ

ถ้าความดีของธรรมละ ความดีของธรรมเป็นผู้ที่เสียสละ คุณดี เรามีโอกาส ทางโลกเกิดมาเป็นคฤหัสถ์ โอกาสการครองเรือน โอกาสการเป็นอยู่ทางโลก มันเป็นสิทธิ์ของมนุษย์ทุกๆ คน สิทธิ์ของมนุษย์นะ แต่เราสละมา เราเสียสละสิทธิ์ของการเป็นมนุษย์ออกมาเป็นภิกษุ ภิกษุผู้ขอโอกาสเพื่อประพฤติปฏิบัติ

แล้วถ้าไม่มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราจะไปปฏิบัติกับอะไร ในเมื่อไม่มีพระธรรม พระธรรมคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอกาลโก ไม่มีกาลไม่มีเวลา กาลเวลาเป็นของเล่นๆ นะ พระอาทิตย์มันหมุนเวียนไป โลกหมุนรอบตัวเอง แล้วหมุนรอบดวงอาทิตย์ เป็นวัน เป็นคืน เป็นเดือน เป็นปี มันอยู่อันเดียวนั่นละ มันไม่มีอะไรตกอะไรขึ้นเลย แต่มันหมุนของมันไป แล้วเราก็ไปนับเอาวัน เอาคืน เอาเดือน เอาปีกับมัน นี่เรื่องของโลกๆ

ไม่มีหรอก สิ่งใดที่เป็นโลกๆ วันคืนเดือนปีไม่มีสิ่งต่างๆ เลย แต่เราไปคิดกันเอง เราไม่รู้เท่าทันมัน เดี่ยวนี้วิทยาศาสตร์เขาเจริญนะ เขาเจริญจนเห็นว่าแรงดึงดูดของโลก สิ่งต่างๆ เรากลับมาในการประพฤติปฏิบัติของเรา แรงดึงดูดของกิเลสไป ถ้ามีแรงดึงดูดของกิเลส ไม่มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่มีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธคืออะไร? คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ พระสงฆ์ พระสงฆ์คือครูบาอาจารย์ของเราไง พระสงฆ์เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมาก่อน พระสงฆ์เป็นผู้ที่ขัดเกลาจิตใจ เป็นคนต่อสู้กับตนเองมา มีประสบการณ์ มีความเห็นใจ เราเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราปฏิบัติเพื่อใคร

ถ้าบูชากิเลส เราจะไม่เชื่อฟังพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราไม่เชื่อครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าเราไม่เชื่อครูบาอาจารย์ของเรา เราเชื่อกิเลส เราทำด้วยความพลั้งเผลอ ทำด้วยความเหม่อลอย ทำด้วยความสะใจ ความสะใจเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเป็นการเสียสละ เสียสละเพื่อใคร? เสียสละเพื่อเราก่อน เสียสละไง เพราะเราเสียสละเพื่อเรา มันเลยขัดแย้งกับกิเลสของเรา ก่อน ถ้าเราเสียสละไม่ได้ จะไปเรียกร้องใครให้เสียสละ ในเมื่อเราเป็นภิกษุ เราเป็นนักรบ เราเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม เรายังเสียสละของเราเองไม่ได้เลย เราเสียสละอารมณ์ความรู้สึก เสียสละสิ่งที่เจือจางกับหมู่คณะ เสียสละกับความเป็นไป ความเป็นไปของหมู่สงฆ์ เรายังเสียสละสิ่งที่เป็นเรื่องหยาบๆ อย่างนี้ไม่ได้ มันเป็นเรื่องของอารมณ์ความรู้สึก แล้วจิตมันอยู่ไหน ความเป็นไปอยู่ไหน สิ่งนี้เป็นสิ่งเปลือกๆ นะ ถ้าเป็นเปลือกๆ เรายังเสียสละไม่ได้ แล้วเราจะไปสอนใคร

เราจะสอนเขา เราต้องทำให้ได้ก่อน ถ้าเราทำให้ได้ก่อน เรามีประสบการณ์ของใจ ถ้าใจเราไม่มีประสบการณ์ เราไปสั่งสอนอะไร? สั่งสอนสิ่งที่เราจำมา สิ่งที่เราจำมา กิเลสมันเอามาบอกเป็นผลประโยชน์ของมัน แล้วมันบอกว่าสิ่งนี้เป็นธรรมๆ เห็นไหม นี่เราไม่เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ถ้าเราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ศาสนธรรม ศาสนธรรมคือความเสมอภาค เราเกิดมาเป็นมนุษย์ด้วยกัน มนุษย์เกิดมาแต่ละบุคคล เกิดมาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้หรอก มนุษย์เป็นสัตว์ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่เป็น ถ้าไม่มีพ่อแม่เลี้ยงมา มนุษย์อยู่ด้วยตัวเองไม่ได้ สัตว์เวลามันเกิดมา มันหากินของมันเองได้เลย คุณสัตว์น้ำ มันเกิดมาในน้ำ มันหากินของมันได้แล้ว มันเอาตัวของมันรอดได้แล้ว สัตว์มันมีโอกาสเอาชีวิตรอดนะ มนุษย์เอาชีวิตรอดไม่ได้เลยถ้าไม่มีพ่อแม่เลี้ยงดูมา สิ่งที่เลี้ยงดูมา แล้วเวลาเลี้ยงดูมา เกิดมา กิเลสตัดหากความทะยานอยากมันยังจีมาอีกนะ เอาสิทธิ เอาความเห็นของตัว เอาต่างๆ ไปเหยียบย่ำเขา ถ้าไปเหยียบย่ำเขา มันเรื่องของกิเลสทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าธรรม ธรรมคือความเสมอภาค ความเสมอภาค เสมอภาคด้วยอะไร เราบวชมาเป็นพระด้วยกัน ชีวิตเกิดมาเหมือนกัน มนุษย์เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ พ่อแม่เราเลี้ยงดูมา แล้วบวชมา พระนวกะยังไม่ครบ ๕ พรรษา ยังไม่มีวุฒิกวาระ เราศึกษา ขอนิสัย นิสัยเพื่ออะไร ถ้าขอนิสัย นิสัยคือเพื่อเรา นิสัยครูบาอาจารย์ เพราะครูบาอาจารย์ท่านผ่านประสบการณ์ของท่านมา เราขอนิสัยอย่างนั้นเพื่อตัดแปลงเราใจ ให้ได้นิสัย

สิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมที่ดีจะทำให้มีสิ่งดีๆ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี คุณติ โจร โจรเวลายมันปล้นในซุ้มของโจร คนที่ไปอยู่ในซุ้มของโจร เขายังเอาตัวรอดได้ สิ่งแวดล้อมมันก็มีส่วนมหาศาลเลย แต่ถ้าใจเราดี มันก็เป็นอำนาจวาสนาของใจดวงนั้น ใจดวงนั้นต้องมีอำนาจวาสนาถึงจะเป็นคนดี ยืนผ่านกระแสคลื่นของสังคมมาได้ แต่ถ้าเราไม่มีอำนาจวาสนาอย่างนั้น เราก็ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมที่ดี อาศัยแวดล้อมครูบาอาจารย์ อาศัยสิ่งของนิสัย สิ่งทีนิสัยมันจะตัดแปลงเรานะ

นิสัย คำว่า “นิสัย” นิสสัย ๔ อกรณียกิจ ๔

นิสสัย ๔ ถืออยู่โคนไม้เป็นวัตร บิณฑบาตเป็นวัตร ถันน้ำคองบุตรเนา สิ่งต่างๆ นี้เป็น นิสสัย ๔

อกรณียกิจ ๔ สิ่งที่ไม่ควรทำ การฆ่าคน การอวดอุตตริมนุสสธรรม สิ่งนี้ทำไม่ได้เลย เพราะอกรณียกิจ ๔ ทำแล้วขาดจากสงฆ์ทันทีเลย สิ่งทีขาดจากสงฆ์ อวดอุตตริมนุสสธรรม ธรรมที่ไม่มีในตน

แต่ถ้าธรรมที่มีในตนละ ถ้ามีในตนเป็นการบั่นลือสีหนาท ถ้าธรรมที่มีในตน เพราะตนแสดงธรรม แสดงธรรมเพื่ออะไร ในเมื่อเราเป็นหัวหน้า เราเป็นสงฆ์ เราเป็นสังฆะ เราเป็นที่พึ่งของหมู่คณะ ทีนี้เป็นที่พึ่งของหมู่คณะ คุณติ คุณเขาทำอาหาร เขาต้องมีเครื่องภาชนะของเขา เขาต้องมีกระทะ เขาต้องมีต่างๆ ทำให้อาหารนั้นสุกขึ้นมาได้ ครูบาอาจารย์ของเราเหมือนกับธรรมะมันเข้ามาทวนในใจของเรา สิ่งใดๆ ก็แล้วแต่ที่เป็นธรรมของครูบาอาจารย์ มันเข้ามาในหัวใจของเรา มันจะขัดแย้งกับความรู้สึกรู้สึกของเรา มันเข้าไปทวนใจ เข้าไปขัดแย้งกับสิ่งที่เราอยากสะดวกอยากสบาย อยากอหังการ อยากจะใหญ่ อยากจะโต

สิ่งที่ใหญ่โตมันเป็นเรื่องกิเลสตัดหาความทะยานอยากทั้งนั้นละ ตัดหาความทะยานอยาก มันล้นฝั่ง สิ่งทีมันล้นฝั่ง มันล้น ทุกดวงใจก็มี ไม่ต้องให้มันล้นไปทับถมคนอื่นหรอก ถ้ามันทับ

ถมคนอื่น สิ่งนี้มันอยู่ในใจของเรา ครูบาอาจารย์ท่านเห็นสภาวะแบบนี้ ถ้าสภาวะแบบนี้ นี่มัน
กวนเข้ามา

ธรรมที่ครูบาอาจารย์แสดงออกมา ธรรมนี้ธรรมเหนือโลก เหนือโลกมันต้องเปิดโลก เปิด
โลก โลกที่ไหน? โลกที่ศรัณ้ใจ ความเห็นของเราใจ มันมีคบอด ใจมันมีคบอด มันเปิดไม่ได้ มันไม่
มีสิ่งใดเข้าไปรู้อัจฉริยะในใจของมัน แล้วมันจะเอาอะไรไปเปิด ถ้าเอาอะไรไปเปิดมันก็ต้องอาศัยครูบา
อาจารย์ ถึงต้องเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์คือครูบาอาจารย์ของเราใจ

ในเมื่อวุฒิภาวะมันต่างกัน วุฒิภาวะต่างกัน ถ้าเรายังทำไม่ถึงตรงนั้น เรายังไม่เข้าใจหรอก
ถ้าไม่เข้าใจ ทำไมครูบาอาจารย์ของเรากราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจละ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว โดยกายภาพ เราไม่เคยเห็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ทำไมเรากราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจ เพราะอะไร
เพราะท่านค้นคว้าของท่านมา ท่านสร้างอำนาจวาสนาของท่านมา ในปัจจุบันนี้มันเป็นกาลเวลา
ของสมณโคตม มันเป็นเวลาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมที่ยังมีอยู่ ยังมีร่องมีรอย
อยู่ มีพระไตรปิฎก มีธรรมวินัยที่วางเอาไว้ เราศึกษาอย่างนี้ ศึกษาสิ่งที่ท่านค้นคว้าไว้ เหมือนกับ
มรดกตกทอดเลย

สิ่งนี้เป็นมรดกตกทอด เราเกิดมาเราได้รับมรดกตกทอดจากพ่อแม่เรา นี่เราเกิดมาจากศากย
บุตรพุทธชินโรส เราได้โอกาส เราบวชมาเป็นสงฆ์ มีสิทธิ ไม่ต้องเสียภาษี มีโอกาสได้ประพฤติ
ปฏิบัติใจ สิ่งนี้ธรรมวินัยวางไว้เป็นศาสนธรรม เป็นประเพณีวัฒนธรรมให้เราเข้ามาบวชเป็น
สมมุติสงฆ์ บวชแล้วเราทำอะไรกัน

ถ้าบวชขึ้นมาแล้ว วันนี้มันประกาศ วันมาฆบูชาเป็นความจริงจัง ว่าสงฆ์ ๑,๒๕๐ องค์
ยืนยันเลยว่าสิ่งนี้มีจริง แล้วสมัยพุทธกาล สมัยนี้เป็นไปได้ไหม? มันเป็นไปได้ ในเมื่อคืนฟ้า
อากาศมันเหมือนกัน ต้นไม้ก็เหมือนกัน สรรพสิ่งในโลกนี้เหมือนกัน ในสมัยพุทธกาลกับในสมัย
ปัจจุบันนี้มันต่างกันตรงไหน? มันไม่มีอะไรต่างกันเลย ต่างกันที่เทคโนโลยี ต่างกันที่สิ่งที่มันเกิด
ขึ้นมาที่โลกมันเจริญขึ้นมาเท่านั้นเอง การต่างอย่างนั้นมันทำให้คนตาบอด ทำให้คนนอนใจ คน
เอาแต่ความสะดวกสบาย ความสะดวกสบายมันก็หลอกให้เราตายเปล่าไป หลอกให้เราตายเปล่า

เราเป็นผู้ที่เจริญใจ สมัยพุทธกาล สมัยโบราณ สมัยนั้นมันล้ำสมัย สมัยในปัจจุบันนี้มัน
ทันสมัย...ทันสมัยอยู่ที่ไหน ทันสมัยอยู่ในวงเล็บของวัฏจักรไซ้ไหม

ถ้าทันสมัยของเรา ทันสมัยในอริยมรรค ในครูบาอาจารย์ของเรา ท่านตื่นโลกใหม่? ท่านไม่ตื่นโลกเลย อยู่กับโลกโดยไม่ตื่นกับโลก

เราอยู่กับโลกก็ตื่นกับโลก โลกธรรม โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ไปตื่นกับมันทำไม ถ้าตื่นกับมันแล้วเราเป็นนักรบทำไม เราเป็นศากยบุตรทำไม ใหนว่าในธรรมเหนือโลก ใจ ถ้าธรรมเหนือโลก ทำไมอยู่ใต้โลกให้โลกมาจีหัวเอา แต่ถ้ามันอยู่เหนือโลก สิ่งนั้นมันมีประโยชน์อะไรกับเรา มันเป็นการอาศัยกันชั่วคราวนะ

เราเกิดมาโดยสมมุติ เวลาบวชมาเพื่อสงฆ์บวชมาโดยสมมุติ ถ้าเราบวชโดยสมมุติแล้วเราจริงจังของเราใหม่ ถ้าเราจริงจังของเราขึ้นมา มันย้อนกลับมาที่เรา การกระทำของเรา ธรรมและวินัยเอาไว้ตรวจสอบเรา เอาไว้ตรวจสอบสติสัมปชัญญะเราว่าสติสัมปชัญญะเราดีแค่ไหน ต้นไม้ของเรา หน่อของพุทธะ หน่อของใจ มันจะเติบโตขึ้นมาได้ไหม ถ้าหน่อของพุทธะมันเติบโตขึ้นมา วัตถุข้าวของสิ่งต่างๆ ที่เราทำกันอยู่นี้มันจะมีประโยชน์อะไร มันเป็นรวงรัง มันเป็นเครื่องอาศัย บ้างจี้เครื่องอาศัย บ้างจี้ ๔ เรือนว่าง สิ่งที่เป็นเรือนว่าง แล้วเราไปตื่นตื่นกับมันทำไม เราไม่ต้องตื่นตื่นไปกับมัน แต่เราศึกษาธรรม พอศึกษาธรรมขึ้นมามันมีธรรมวินัย

ของของสงฆ์ สิ่งที่เป็นของของสงฆ์เราต้องบำรุงรักษา รักษาเพื่ออะไร เพราะสิ่งนี้กว่ามันจะได้มาด้วยวัตถุ คุลี เวลาเขาประกอบสัมมาอาชีวะกัน เป็นคฤหัสถ์ เขาอยากได้นุญกุลของเขา เขาก็เสียสละทานของเขา แล้วสิ่งที่เสียสละทานของเขาขึ้นมาเป็นกุฏิวิหาร เป็นที่พักอาศัย แล้วเราอาศัยของเขาโดยคนพาล โดยไม่ดูแลรักษา ไม่รักษาสมบัติของเขา

ของของสงฆ์ ไม่ดูแลของของสงฆ์เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ของของสงฆ์ ของส่วนกลาง ใครเอามาใช้แล้วไม่เก็บในที่ในทางเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เพราะอะไร เพราะมันทำศรัทธาไทยให้หดกรวง เขาสละทานของเขามาเป็นน้ำใจของเขา แล้วเราไปทำลายน้ำใจของเขา ไปทำลายสิ่งที่เขาเสียสละมา ไม่ดูแลไม่รักษาของเขา แล้วว่าจิตใจตัวเองสูงส่ง

จิตใจเราเป็นนักรบนะ เป็นสงฆ์ เป็นรัตนตรัย เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นที่พึ่งอาศัยของญาติโยม แต่เวลาเอาของเขามาใช้สอยแล้วก็ไม่รู้จักรักษา ไม่มีกิริยามารยาทในหัวใจ แล้วจะเป็นผู้นำได้อย่างไร

ถ้ามันเป็นผู้นำ เราก็รักษา รักษาสิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์เท่านั้นเฉยๆ เรายังรักษาเป็นธรรมวินัย เราไม่รักษาสິงที่เป็นธาตุ เป็นวัตถุ สิ่งที่เป็นวัตถุ เราไปรักษาอย่างนั้น เราไม่ตื่นโลก ไม่ตื่นโลก แต่เราเคารพธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เราก็รักษาธรรมวินัย รักษาธรรมวินัยมันก็เท่ากับรักษาสมบัติ

ถ้าคนมันมีกิเลสตัดหาคความทะยานอยาก มันไปรักษาสมบัติ มันไม่รักษาธรรมวินัย มันไปรักษาข้าวของ มันไปต้องการเทคโนโลยี มันไปต้องการทำไม ของอย่างนั้นเป็นของใช้ประโยชน์ เป็นของใช้ประโยชน์ ถ้าคนที่มีปัญญา มันเป็นของที่ให้โทษเลย ให้โทษกับผู้ที่เบาปัญญา ผู้ที่เบาปัญญาไปใช้สอยมัน ใช้สอยมันจนนิสัยเสีย ใช้สอยมันจนไม่รู้จักตัวเอง ใช้สอยจนยืนด้วยตัวเองไม่ได้ ขาอ่อน ทำอะไรก็ไม่เป็น ต้องอาศัยเทคโนโลยีตลอดไป มันมีประโยชน์อะไร มันมีประโยชน์อะไร

คูลี โรงพยาบาล คนที่เขาเข้าไปรักษา คุณเครื่องมือการแพทย์เขาดี เขาผ่าตัด เขาทำอะไรได้หมดละ เขาช่วยเหลือชีวิตคน เทคโนโลยีในโรงพยาบาลเขายังมีประโยชน์กับเราเลย แล้วเราจะไปตื่นตื่นอะไรกับสภาวะแบบนั้น

เราไม่ตื่นตื่นไปกับสภาวะแบบนั้น แต่เราตื่นตื่นในธรรม ตื่นตื่นในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตื่นตื่นในการฟื้นฟูตัวเอง ให้ตัวเราเองมันตื่นตัวขึ้นมา ตื่นตัวขึ้นมาให้เราสติสัมปชัญญะ เพื่อธรรมวินัย เพื่อหัวใจให้มันเปิดกว้าง ถ้าหัวใจมันเปิดกว้างขึ้นมา หัวใจเปิดกว้างมันมีโอกาสไง ถ้าหัวใจเปิดกว้างขึ้นมา เราจะชำระกิเลสของเรา สิ่งนี้อริยสัจ สัจจะ อริยสัจจะ อริยสัจจะเกิดขึ้นมาจากไหน? เกิดขึ้นมาจากศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ แบ่งได้เป็นศีล สมาธิ ปัญญา

ศีล สมาธิ ปัญญาอยู่ที่ไหน? ไม่ได้อยู่ในตำรา ไม่ได้อยู่กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านผ่านชีวิตประสบการณ์ของท่านมา ท่านทำ ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมา ท่านเป็นผู้ชี้แนะเรา ท่านวางธรรมและวินัย เป็นพาหนะ เป็นเครื่องดำเนิน เห็นไหม วิธีการ วิธีการเราก็ต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมา วิธีการท่านสอนไว้ แล้วเราไม่สร้างของเราขึ้นมา วิธีการมันจะมีไหม ถ้าวิธีการเรามีขึ้นมา เป้าหมายมันอยู่ที่ไหน เป้าหมายนะ เป้าหมายมันอยู่ที่จิตที่สงบ จิตที่สงบแล้ว จิตที่ออกวิปัสสนา มันมีโอกาสทำอย่างไร ถ้าทำอย่างไร นี่สมบัติของเรานะ สมบัติจะเกิดกับเรา เกิดมาอย่างนี้

ครูบาอาจารย์กราบเคารพบูชาไว้เหนือหัว ถ้าท่านเป็นผู้ชี้หน้าเรามา แต่กรรมวินัยมันเกิดขึ้นมาจากใจเรา อริยทรัพย์มันเกิดขึ้นมาจากใจเรา เราเป็นคนค้นคว้าเราขึ้นมา ถ้าอริยทรัพย์เกิดขึ้นมาจากเรา เราค้นคว้าของเราขึ้นมา มันเป็นสมบัติของเรานะ ถ้าเป็นสมบัติของเรา สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าประโยชน์กับเรา เราค้นคว้าของเรา เราทำของเราขึ้นมา นี่มันเป็นสมบัติของเรา ถ้าสมบัติเราเกิดขึ้นมาอย่างนี้ มันทำเพื่อเรานะ ทำเพื่อเรา แต่เวลาทำขึ้นมามันต้องอาศัยกรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้หน้า สมบัติของเราเกิดกับเรา ถ้าเกิดกับเรา นี่สมบัติอย่างนี้

วันนี้วันมาฆบูชา ถ้าวันมาฆบูชา เราจะต้องตื่นตัว ตื่นตัวกับกรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันสำคัญทางศาสนา ถ้าเราเป็นคนโลเล เราเป็นคนไม่มีจุดยืน เราเป็นภิกษุ แล้วปฏิญาณตนว่าเป็นพระกรรมฐาน เป็นพระปฏิบัติ เป็นพระนักรบ รบกับกิเลส แล้วกิเลสมันอยู่ไหน เห็นแต่ยอมจำนนกับกิเลสให้กิเลสมันชี้หัวเอา

ในเมื่อมันเป็นข้อวัตรปฏิบัติ เราไม่ปฏิเสธในข้อวัตรปฏิบัติ คนเราเกิดมา สัตว์มันยังมีที่อยู่อาศัย มันยังรู้จักที่ไหนร่มเย็น มันยังไปหา ไปพึ่งพาอาศัยเลย เราเป็นนักรบ ทำไมเราจะไม่รู้วาทที่ไหนมันนำพียงนำอาศัย นำเป็นที่พักพิง ถ้าเป็นที่พักพิงได้ เราพักพิงของเรา แล้วตอนนี้พักพิงทางโลก พักพิงอาศัยเพื่อกายภาพ

แต่ถ้าพักพิงอาศัยทางใจละ พักพิงอาศัยทางใจมันก็ต้องย้อนกลับมา ย้อนกลับมาหาที่พึ่งให้ได้ ถ้าหาที่พึ่งได้ คุณดี อากาศมันร้อนขนาดไหนก็แล้วแต่ แดดมันเปรี้ยวๆ อย่างนี้ แต่ถ้าคนมีธรรมในหัวใจเจริญกรมตากแดดเลย เจริญกรมกลางแดดก็ได้ ในเมื่อใจมันจะเอานะ ถ้าใจมันจะเอาเรื่องของสิ่งสภาวะแวดล้อมมันแทบจะเป็นเรื่องรองเลย แต่ถ้าใจของมันไม่เอาขึ้นมาละ ให้อยู่ในป่าในเขา ให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขขนาดไหนมันก็ร้อน ใจมันร้อนนะ ถ้าใจมันร้อนมันไม่ยอมรับสิ่งใดๆ เลย เห็นไหม มันอยู่ที่ใจ ถ้าใจมันมีที่อาศัย เราถึงต้องย้อนกลับมาที่ใจ เพราะอะไร

เพราะสิ่งที่กายภาพ คุณดี รัฐบาลไหนก็แล้วแต่ เขามีรัฐสวัสดิการ เขาดูแลให้ได้ทั้งนั้นละ เจ็บไข้ได้ป่วย เดี่ยวเขาเอารถมารับเลย รถรับส่งถึงโรงพยาบาลด้วย แต่หัวใจละ หัวใจใครจะรักษา หัวใจตายไปแล้วตายไปอยู่ที่ไหน ถ้าหัวใจมันจะตายไป ตายไปแล้วมันตายไหม ตายแล้วสูญ สูญไปไหน สูญแล้วทุกข์ทำไม สูญแล้วเกิดทำไม อะไรไปเกิด เกิดอยู่ที่ไหน สมมติเกิดอย่างไร

สิ่งนี้มันเป็นสมบัติของเรานะ เราเป็นนักรบ ภิกษุถ้าไม่ทรงธรรมทรงวินัย แล้วธรรมะจะสอนใคร ธรรมะสอนภิกษุก่อน ภิกษุเป็นนักรบ นักรบเราต้องค้ำมาตรงนี้ แล้วทำให้มันเกิดขึ้นมาจริงกับเรา ถ้าเกิดขึ้นมาจริงกับเรา มันไม่มีกาลไม่มีเวลา เราจะเข้าสังคมไหนก็ได้ สังคมของเรา สังคมเวลาเราพอใจมันก็เป็นสังคมของเรา ถ้าสังคมที่เขาไม่เชื่อฟังล่ะ เขาไม่เชื่อฟัง มันเป็นเรื่องของสายบุญสายกรรม ถ้าสายบุญสายกรรมมันไม่ฟังกัน มันก็เรื่องของเขา เพราะโลกธรรม ๘ ไม่ตื่นตื่นไปกับสิ่งใดๆ เลย เรื่องของโลกธรรม ๘ มันก็เป็นเรื่องของโลกธรรม ๘ แต่เรื่องของเราเป็นเรื่องของเรา ถ้าทำจริงของเราขึ้นมา **ขมมฺสากัจฉา** **เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตฺตมฺ** **สภาวธฺรรม** **เวลาแสดงธรรม** ธรรมมันเหมือนกัน ธรรมต้องเหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมไว้ไม่มีขัดแย้งกันเลย

คูลี ภัทรกัป ในกัปที่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเป็นองค์ที่ ๔ มันจะเหมือนกัน สิ่งนี้แม้แต่ศาสดา ธรรมยังเหมือนกันเลย พระปัจเจกพุทธเจ้า ธรรมก็เหมือนกัน เหมือนกัน เหมือนกันเพราะสิ่งที่รู้จริง คนรู้จริงเห็นจริงพูด **ขมมฺสากัจฉา** คุยกันโดยสนทนาธรรมกัน มันก็เป็นธรรมแท้ๆ ใจ แต่ธรรมของเรา ธรรมของเรามันเจือด้วยกิเลส มันทับซ้อน ทับซ้อนด้วยกิเลสนะ มันถึงต้องตั้งสติสัมปชัญญะ ต้องตั้งสติสัมปชัญญะ

วันนี้เป็นวันสำคัญ ถ้าวันสำคัญขึ้นมา เราต้องเอาประโยชน์ไว้ ถ้าคนเรามันเป็นคนดี เป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะ อะไรจะเป็นประโยชน์กับเรานี้เป็นประโยชน์ อาหารเป็นประโยชน์หมดแหละ แต่ถ้าอาหารมันมีสารพิษล่ะ สารพิษนี้กินเข้าไปในกระเพาะอาหาร เดียวมันจะไปแสดงเป็นพิษเป็นไข้ขึ้นมาในร่างกายของเรา

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมที่ว่าปฏิบัติขึ้นไป ถ้ามันไม่เป็นความจริงเดี๋ยวมันก็เสื่อม เดียวมันเสื่อม มันก็มีอาการเป็นไป ถ้ามีสิ่งที้อาการเป็นไปอย่างนี้มันไว้ใจได้ไหม ถ้ามันไว้ใจไม่ได้ แล้วกาลเวลาของเราล่ะ แล้วศรัทธาของเราล่ะ ความแข็งแรงของร่างกายล่ะ ร่างกายเราจะเสื่อมสภาพไปตลอดเวลา คนเราขณะที่ยังแข็งแรง มีความตั้งใจจริงอยู่ ทำไมไม่รีบค้นคว้า แล้วค้นคว้าขึ้นมา คนมันแข็งแรง ของหนักขนาดไหนมันก็แบกหามได้ กิเลสมันจะหนักหนาขนาดไหน ถ้าเรามีความจงใจกับมัน เราผ่านได้ทั้งนั้นแหละ

แต่ถ้าเวลาเราอ่อนแอ ของเล็กน้อยเราก็อกไม่ขึ้น ของเล็กน้อยเราก็อทำไม่ได้ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใจมันเสื่อม จิตมันเสื่อม เวลาใจมันท้อท้อถอย มันยิ่งจะเศร้าใจมากกว่านี้นะ ถ้าใจมัน

เข้มแข็ง ใจมันมีความมองจากลำหญา สิ่งใดควรกระทำ ควรพิสูจน์ตรวจสอบ การพิสูจน์ตรวจสอบ พิสูจน์ตรวจสอบในหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรามันพิสูจน์ตรวจสอบแล้ว มีอะไร ใครมันจะมาโกหกเรา ของในบ้านเรา เราจัดวางไว้เอง ใครจะมาบอกว่าสะอาดบริสุทธิ์ เรื่องของเราเป็นคนจัดการจัดวางของเราทั้งนั้นนะ สิ่งที่เราจัดวาง แล้วเราจัดวาง ถ้าเป็นมิจนาก็พิสูจน์ก็จัดวาง ซ่อนเร้นไว้โดยไม่ให้เขาตรวจสอบ

ถ้าเราจัดวางโดยสัมมาทิฐิ ใครจะตรวจสอบขนาดไหน เปิดกว้าง เปิดกว้างเลย อากาศก็รู้ว่าอากาศ สรรพสัตว์ทั้งหลายเข้าไปตรวจสอบได้ทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะมันผ่านเข้ามาแล้วก็ผ่านออกไป การผ่านเข้ามาของมัน เพราะมันสะอาดบริสุทธิ์แล้วมันจะมีอะไรเป็นโทษเป็นภัยละ ในเมื่อไม่มีสิ่งใดๆ เป็นโทษเป็นภัย มันไปกลัวสิ่งใด

ไอ้ที่เรามันมีโทษมีภัย มันไม่ยอมให้ใครตรวจสอบหรือ ถ้ามันไม่ยอมให้ใครตรวจสอบ ทำไมตรวจสอบไม่ได้

การตรวจสอบมันมีอยู่ ๒ อย่าง ตรวจสอบแล้ว คนที่ตรวจสอบมีวุฒิภาวะไหม ถ้าคนที่ตรวจสอบไม่มีวุฒิภาวะ เขาก็ไม่มีความรู้ในสิ่งต่างๆ ใดๆ เลย แต่ถ้าคนที่ตรวจสอบเขามีวุฒิภาวะนะ คุณคนโง่มากหรือคนฉลาดมาก โลกนี้ถ้ามีคนโง่มาก คนโง่มาก กระแสของโลก โลกธรรมเขาจะตัดสินนิทานขนาดไหนมันก็เรื่องของโลก ถ้าเรื่องของโลกมันไม่มีความสำคัญกับเราหรอก แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของธรรม คนฉลาดมีน้อย แต่ถ้าคนฉลาดเขามีเหตุมีผลของเขา

นี่ก็เหมือนกัน เขาติเตียนเรา มันฟังขึ้นนะ มันเถียงเขาไม่ได้ ปัญญาคนฉลาดพูดขึ้นมา เราจะทำอะไรไปเถียงเขา ถ้าเถียงเขาไม่ได้ มันยอมจำนนด้วยเหตุด้วยผล เหตุและผลคือธรรม เหตุและผลคือธรรม ไม่ใช่กิเลสคือธรรม ไม่ใช่ค้นหาความทะยานอยาก ไม่ใช่ความเห็นของตัวเป็นธรรม

เหตุและผลเป็นธรรม คุยกันด้วยเหตุด้วยผล ถ้าคุยด้วยเหตุด้วยผล มันเป็นธรรมขึ้นมา มันมีเหตุมีผลเหนือกว่า มันยอมกันด้วยเหตุด้วยผล ถ้าเรายอมด้วยเหตุผล นี่ธรรมะ ธรรมะมันต้องมีเหตุมีผล มันต้องหาเหตุหาผลแล้วสรุปลงได้ ถ้าสรุปลงได้ นักธรรมะมันต้องนักเหตุนักผล ไม่ใช่ นักธรรมะ แต่เอาสี่ข้างเข้าดู เอาตะแบงอยู่คนเดียว มันเป็นธรรมะไปได้อย่างไร ธรรมะเป็นไปไม่ได้

ธรรมะเป็นไปได้ เห็นไหม คุณติ กระแสลมพัดไปทางไหน คนเขาก็ชอบใจ ความเย็น ความสุขร่มเย็นใครไม่ชอบบ้าง แต่ใครชอบบ้างความเดือดร้อน ความเดือดร้อนไม่มีใครชอบเลย ที่ไหนเดือดร้อนมีแต่คนวิงหนี ไม่มีใครเอา “ที่นี้เดือดร้อนหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ” แล้ววุ่นวาย ตรงไหนล่ะ? มันวุ่นวายตรงหัวใจ วุ่นวายตรงที่มันไม่รู้จักพอ ถ้ามันรู้จักพอแล้วมันจะวุ่นวายได้อย่างไร มันมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข

คนทุกคนแสวงหาความร่มเย็นเป็นสุข แสวงหาความพอ เราพอเสียอย่างหนึ่ง ทุกอย่างมันจะไม่พอได้อย่างไร เพราะเราไม่พอเสียเอง ทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่มีวันพอ แล้วเราก็เรียกร้องหาความสงบ “ที่นี้วุ่นวายหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ” ไอ้ที่เอ็งว่าวุ่นวาย ใจดวงนั้นมันวุ่นวายกว่า ถ้าใจดวงนั้นวุ่นวายกว่า มันวางใจดวงนั้นเสีย ถ้าใจดวงนั้นมันวางเสียแล้ว มันก็ไม่วุ่นวายใช้ไหม

สิ่งใดๆ มันเป็นจริตนิสัย เด็ก ผู้ใหญ่ต่างๆ กัน จริตนิสัยของคนมันไม่เหมือนกัน ต่างๆ กัน ไป ถ้าต่างๆ กันไป เราบริหารจัดการ เราก็ดูแลต่างๆ กันไป ผิวของคน ลักษณะของคน นิสัยของคน การดำรงของคน มันไม่มีอะไรที่พอใจเราได้เลย ถ้าหัวใจเรายังไม่พอนะ

ถ้าหัวใจเราพอขึ้นมาแล้ว สิ่งใดๆ มันพอหมด มันเป็นจริตนิสัยของเขา มันเป็นบุญกุศลของเขา มันเป็นกรรมของเขา มันเป็นปัญญาของเขา มันเป็นความโง่ของเขา เขาโง่เขาฉลาด เขาก็ต้องค้นคว้าของเขา เราเป็นคนชี้แนะ เราเป็นคนบอกทาง ถ้าเราเป็นคนชี้แนะ เราเป็นคนบอกทาง คนโง่คนฉลาดมันจะเป็นประโยชน์ของเขา เขาก็เก็บของเขาเอง เขาก็เก็บของเขาเอง เรามีอำนาจวาสนาไปเหนือกรรมได้อย่างไร

คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ “อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ แม้แต่เราตถาคต เราจะตายในคืนนี้” ในวันวิสาขบูชา เห็นไหม ไม่มีใครเหนือกรรมไปได้

เหนือกรรม กรรมของสสาร กรรมของวัตถุ กรรมของสิ่งที่จับต้องได้ แต่กรรม อำนาจของมาร มันจะไม่เห็นใจที่พ้นจากกิเลสเลย

ใจที่พ้นจากกิเลสไปแล้วเหนือทั้งหมด ธรรมเหนือโลก เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วเราจะไป ตื่นเต้นกับสิ่งใดๆ แล้วสิ่งนี้มันอยู่ในใจของเรา

แม้แต่มาร คุณติ สัตว์โลกทั้งหมดอยู่ใต้กฎของพญามาร มารมันบังคับสัตว์ทุกดวงใจอยู่ในอำนาจของมัน นี่อำนาจของมัน ทุกคนยอมจำนนกับมารทั้งหมดนะ

แต่ใจดวงที่พ้นจากโลกมันเหาะเหี่ยมาร “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เธอเกิดจากความคิดเห็นของเรา บัดนี้เราเห็นเรือนยอดของเจ้าแล้ว เจ้าจะไม่มีโอกาสเกิดกับใจดวงนี้อีกเลย” ในเมื่อมันเหนือพญามาร มันจะไปกลัวกับสิ่งใด มันไม่เคยกลัวกับสิ่งใดเลย ไม่เคยตื่นตื่นกับสิ่งใดๆ เลย แล้วมันจะไปยอมจำนนกับสิ่งใดๆ มันไม่ต้องยอมจำนนกับสิ่งใดๆ เพราะใจนี้มันเหนือโลกเหนือโลกอยู่ดวงเดียวเหนือโลกอยู่ดวงเดียวเพราะอะไร เพราะมันพ้นจากโลก มันพ้นจากมาร พอพ้นจากมารแล้วจะต้องการให้ใครยอมรับ

ไอ้ได้กฏของพญามารมันมีความเห็นของมันในกฏของมาร มารอยู่ในกฏของมัน แล้วมันจะมีความเห็นอย่างไรที่จะยอมรับความเป็นจริง มันยอมรับไม่ได้ เพราะมันไม่รู้ สิ่งที่ไม่รู้ แล้วจะให้คนไม่รู้มายอมรับว่ารู้ ใครเป็นคนบ้า

คนมีสติสัมปชัญญะเขาไม่บ้า คนที่เขาเป็นธรรมเขาไม่บ้าหรอก ไอ้คนที่ไม่มีธรรมแล้วอยากมีธรรมนั้นละมันบ้า คนมันบ้ามันก็แสดงความบ้าออกไป แล้วคนที่เขาจะยอมรับ เขาจะยอมรับบ้าได้ไหม? เขายอมรับบ้าไม่ได้

แต่ถ้าสิ่งที่เป็นธรรมมันไม่ออกมาเป็นความบ้า มันจะเป็นความจริงของมัน ความจริงของมัน ธรรมเหนือโลกใจ มันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์ เขาจะยอมรับหรือไม่ยอมรับไม่สำคัญเลย ไม่สำคัญเลย เพราะสิ่งนั้นมันเป็นเรื่องของโลกๆ เขา เรื่องของโลกเขา

สมบัติจะมีคุณค่าขนาดไหนมันก็เสื่อมสภาพไปทั้งนั้นละ มันไม่มีอะไรคงที่หรอก ใครจะมีฤทธิ์เดชสักยภาพขนาดไหน ไม่มีความหมายทั้งสิ้น มันตายหมด สมบัติมันไม่หลุดพราวจากเรา เราก็ต้องหลุดพราวจากเขา มันต้องมีการหลุดพราวจากกันไปแน่นอน ชีวิตนี้มีการหลุดพราวเป็นที่สุด ยศถาบรรดาศักดิ์ สมบัติพิสดาน มีการหลุดพราวเป็นที่สุด มีการหลุดพราวเป็นที่สุด มันไม่มีอะไรคงที่เลย แล้วเราไปเอาสิ่งที่ไม่มี สิ่งที่ยั่งยืนเป็นสมบัติของเรา เป็นสิ่งที่ปรารถนาของใจ มันโง่หรือมันฉลาดล่ะ ใจมันโง่ได้ขนาดนั้นนะ มันโง่ได้ขนาดนี้ มันไม่มีความรู้ของมันเลย ถ้ามีความรู้ของมัน เรื่องของโลก กรรมของสัตว์ ไร้สาระมาก แล้วไปวิตกกังวลกับมันทำไม ไปวิตกกังวลกับกรรมของสัตว์ทำไม

เรื่องของเขามันเป็นเรื่องของเขา เมตตาของเราเป็นเมตตาของเราเท่านั้น เราเมตตาของเราเราก็รักษาของเราเท่านั้น มันจะมีประโยชน์อะไรกับมัน ถ้าใจมันเข้ามาสภาวะแบบนี้ มันถึงจะมี

จุดยืนใจ ถึงจะไม่ตื่นไปกับกระแสโลก ไม่ต้องสร้างภาระสร้างปัญหากับใครทั้งสิ้น นี่เกิดเข้ามาในหัวใจ ย้อนกลับมาที่ใจ ถ้าใจมันย้อนกลับมาได้ นี่หน้าที่ของเรา หน้าที่ของนักรบ ธรรมวินัยสอนมาที่นี้ สิ่งที่เป็นวัตถุนั้นเป็นวัตถุที่เราอาศัยเท่านั้น นกมีรังมีรัง โลกเขาก็มีที่พึ่งอาศัย ภิกษุอยู่ในเรือนว่าง อยู่ในคูลา อยู่ในเงื่อมผา รุกขมุลเสนาสน์ สิ่งนี้มันดำรงชีวิตได้อยู่แล้ว ไม่ต้องไปตื่นตื่นไปกับโลก เราเป็นนักปฏิบัติ เราเป็นพระปฏิบัติ เราเป็นศิษย์ที่มีครูมีอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านทำเป็นตัวอย่างเป็นแบบอย่างมา

สมัยนี้โลกมันเจริญ เราไม่มีทางจะรอดกวัดรไปตลอดชีวิตได้ เราถึงอยู่ประจำที่ แต่ประจำที่ของเรา เราก็ต้องอยู่ในกฎในกติกา ในกฎกติกาเพื่ออะไร? เพื่อรอดโลกไง ให้โลกมันพิศุจน์ ให้โลกมันดู อยู่ได้อย่างไร ชีวิตอย่างนี้อยู่ได้อย่างไร

ต้องอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขสะดวกแบบ โลกเขาหรือ แล้วแบบโลกเขา ทรัพยากรใช้ไปสิ้นเปลืองขนาดไหน เราไม่ต้องใช้ทรัพยากรเลย อยู่ประสาเรา อยู่ประสาเรา อยู่พิศุจน์กับโลกเขา พิศุจน์กับโลกให้เขาเห็นสัจจะความจริง

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาจะ สอนโดยไม่ต้องสอน ไม่ต้องไปอวดใคร การอวดเขามันเป็นกิเลสทั้งนั้นละ ไม่อวดใคร ไม่จงใจให้สิ่งใดๆ รับรู้ แต่ในเมื่อเรามีชีวิตอยู่ไซ้ใหม่ มันเป็นการสร้างมา ถ้าใจเราสร้างมา เรามีบุญกุศลมา ปิดขนาดไหนเขาก็ไปหา ปิดขนาดไหนเขาก็รู้ นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อชีวิต เศษ สอุปาทิเสสนิพพาน เศษของชีวิตยังมีเหลือ สิ่งที่มีเหลือนี้เหลือไว้เพื่อโลก ให้โลกมันดู ให้โลกมันดู มันเห็น ให้มันเห็นว่าสัจจะที่จริงเป็นอย่างไร

สัจจะของชีวิต ชีวิตนี้มันมีการพลัดพรากเป็นที่สุด มันต้องตายอย่างแน่นอน ในเมื่อกิเลสมันตายไปจากใจแล้ว มันจะมีอะไรตายอีก มันไม่มีสิ่งใดตายเลย แต่ถ้ากิเลสในหัวใจมันยังมีเต็มหัวใจ มันไม่ต้องจะตายหรอก มันคั่นอยู่กลางหัวใจ มันทุกข์มันร้อน มันกลัวไปหมด วิตกกังวลไปหมดเลย อะไรก็ต้องไปแบกรับไว้ แบกไว้กลางหัวใจ แล้วก็ว่าสิ่งนี้เป็นธรรมๆ...เป็นธรรมอะไรนะ มันทับซ้อนอยู่ด้วยกิเลสนั้นนะ กิเลสมันชี้หัวอยู่นั้นนะ เพราะอะไร เพราะเราไปตื่นตื่นกับมันเอง เราไปยอมจำนนกับกิเลสเอง แล้วให้กิเลสชี้หัวเอง พอกิเลสชี้หัวเอง แล้วก็อ้างว่าเป็นธรรม นี่สัทธรรมปฏิรูป เราไม่รู้เลยนะ ถ้าประพฤติปฏิบัติไม่มีครูมีอาจารย์ สิ่งนี้มันหลุดไปตลอด หลอกไปตลอดแล้วยังหน้าขึ้นอกตรมอยู่นะ

แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา สิ่งนี้เป็นความจริง ความจริงคือความจริง ถ้าจะเป็นก็จะ
อริยสัจจะเป็นอริยสัจจะ สิ่งที่เป็นอริยสัจจะขึ้นมามันพิสูจน์มาจากใจ ศาสนามันจริงจางขนาดนี้ละ

ศาสนามีคุณงามความดี ศาสนาเป็นสิ่งที่น่าเคารพบูชา น่าเคารพบูชา การเคารพบูชา
เป็นศาสนพิธี เป็นเรื่องของโลกเขา เราเป็นนักรบ เราเป็นนักปฏิบัติ คุณ วิญญาณบูชาเป็นวันหยุด
ทางราชการ เขามาสร้างบุญกุศลกัน เขามาสร้างบุญกุศลเพื่อชีวิตของเขา เราเอง เราสละมาแล้ว
สละสิ่งที่เขากำลังสร้างสมกัน เราสละแล้ว สละออกมาเป็นนักรบ รบ ให้รบกันจริงๆ เลย เห็นกัน
จริงๆ ซึ่งๆ หน้า ว่ากิเลสกับกรรมมันอยู่ที่ไหน สิ่งที่เกิดสมันเกิด เกิดที่ไหน สิ่งที่มีขนาด มีขนาดที่
ไหน สิ่งที่เป็นการต่อสู้ ใครต่อสู้กับมัน

เราเสียสละสิ่งที่หลุดพ้นเขาดำรงชีวิตของเขา เขาต้องอยู่ด้วยการครองเรือน เขาต้องอยู่
ด้วยชีวิตของเขา เขายังเสียสละ เขายังพยายามแสวงหา หาที่พึ่ง เราเสียสละสิ่งนั้นมาแล้ว เสียสละ
สมบัติที่เป็นสาธารณะ สิทธิในการเป็นมนุษย์ เราเสียสละออกมาเป็นนักรบ ออกมารบกับกิเลส ถ้า
รบกับกิเลส เราไม่ต้องทุกข์ร้อนกับใคร เพราะมันไม่ใช่หน้าที่ของเขา มันหน้าที่ของเรา

หน้าที่ของเขา เขาทำหน้าที่ของเขาแล้ว เขาได้ทำบุญกุศลของเขา เขาได้สละเพื่อเป็นปัจจัย
เครื่องอาศัยของเรา เราเป็นนักรบ เราจะรบกับกิเลสของเรา เขาจะไม่เห็นกิเลสของเราหรอก เขาจะ
ไม่รู้หรือกว่าวิธีการรบกับกิเลสมันทำอะไร ในเมื่อเราจะรบกับกิเลสของเรา เราไม่ต้องไปทุกข์
ร้อนกับกิริยามารยาทของเขาที่จะมาเดือดร้อนทุกข์ร้อนไปกับเรา

เราจะรบกับกิเลส ในเมื่อข้าศึกมันมาต่อหน้า เรากำลังจะเผชิญศึกกับข้าศึกต่อหน้าด้วยสติ
ด้วยปัญญา ด้วยศีล สมาธิ ปัญญาของเรา แล้วเขาจะมาบอกว่าให้เราอ่อนมืออ่อนตีนอ่อนแรงไว้
เพื่อถนอมมันไว้ มันเป็นเรื่องที่น่าเชื่อฟังไหม ถ้ามันเป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อฟังเลย เราจะไม่ต้องไปทุกข์
ร้อนกับมุมมองของโลกเขาเลย มุมมองของโลกเขามองจากกิเลสทั้งนั้นละ เขาเป็นคนไม่มีวุฒิ
ภาวะ เราว่าเราเป็นนักรบ เรามีวุฒิภาวะ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราเป็นนักรบ เราเป็นผู้ที่มี
วุฒิภาวะ แล้วเราจะไปตื่นเต็นอะไรกับมุมมองของเขา เราไม่ต้องไปตื่นเต็นกับมุมมองของเขา เรา
ต่อสู้กับเรา เราตั้งใจกับเรา ต่อสู้กับเราจริงๆ

สิ่งที่มีมันเป็นศาสนามันต้องมีหนักมีเบา ในศาสนามีหนักมีเบา วันสำคัญทางศาสนา เรา
ต้องเอาสิ่งที่เป็นวันสำคัญทางศาสนา เอาตัวอย่างเอาแบบอย่างกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้า เออแบบอย่างจากครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านต่อสู้กับกิเลสของท่านมา ของท่าน ท่านใช้ปัญญาของท่าน ใช้กำลังของท่านชำระกิเลสของท่าน แล้วท่านถึงมาเป็นตัวอย่างของเรา

แล้วเรากำลังจะต่อสู้กับกิเลสของเรา แต่เราไม่เอากำลังของเราเลย เราไม่เคยเห็นสติสัมปชัญญะของเรา เราไม่เคยรู้จักปัญญาของเราเลย เราไปฟุ้งซ่านหาเอาแต่สมบัติของคนอื่น แล้วจะมาดูว่าเป็นสมบัติของเรา เป็นไปไม่ได้

สมบัติของเราต้องเป็นสมบัติของเรา สมบัติของเราจะเกิดกับเรา เราต้องตั้งใจของเรา สติสมาธิ ปัญญา สมบัติเป็นอริยมรรค มรรคอริยสัจจิ่ง สิ่งที่เป็นมรรคญาณ สิ่งที่เป็นสมบัติ สิ่งที่เป็นอาวุธ ธรรมอาวุธ อาวุธอยู่ที่ไหน สงครามเขาเกิดขึ้นมา เขาจะไปต่อสู้กัน สงครามของเราต่อสู้กับกิเลส ไม่มีอะไรเลย มือเปล่าๆ สติก็ไม่มี อ่อนแออีกต่างหาก ความเข้มแข็งของใจก็ไม่มี แล้วก็มาอวดกันว่าเป็นนักรบ นักรบที่ไม่มีเขาวนปัญญาเลย นักรบอย่างนี้แพ้ลูกเดียว นักรบของเรา มันมีอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์กับเรา สติสัมปชัญญะอยู่ที่ไหน สิ่งต่างๆ ที่เข้ามา มันเป็นการทำให้เราอ่อนแอ สิ่งที่เกิดขึ้นมา ดำรงชีวิตให้มันอ่อนแอไป ให้มันไม่มีจุดยืนไป ให้มันทอดลอยไปทุกวันๆ จะก้าวเดินไปก็ทำไม่ได้ จะทำอะไรก็ต้องไปออกอ่อนแอกับคนอื่น มันจะมีประโยชน์อะไร

ธรรมวินัยมันมาจากพระไตรปิฎก ธรรมวินัยมาจากธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งต่างๆ มันกลั่นออกมาจากหัวใจของเราเอง มันกลั่นออกมา นี้กัณฑ์เพชรชาติ ใจกัณฑ์เพชรชาติเลย ความมุ่งมั่นของใจมันเกิดขึ้นมา มันอยู่ที่นี้ เราทำของเราขึ้นมาเอง เราสร้างสมของเราขึ้นมาเอง มรรคญาณเกิดจากใจ มรรคญาณเกิดจากเรา ปัญญาเกิดจากเรา เขาวนปัญญาเกิดจากเรา สติ ปัญญา สมาธิ เกิดจากเราทั้งหมดเลย แล้ววัฏจักร วัฏฏะ สิ่งที่เป็นวัฏฏะ จิตมันวนเวียนตายมาที่รอบที่ภพที่ชาติ แล้วถ้ามันมารื้อภพ รื้อกันกัน แล้วทำลายกันที่จิตใจของเรา

สิ่งที่เกิดขึ้นมากับเรานะ เราต้องเข้มแข็งของเราขึ้นมา เราเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เป็นโอรส เป็นธรรมทายาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นชาวพุทธ ชาวพุทธเคารพมาก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเราเป็นพระสงฆ์ สงฆ์โดยสมมุติ แล้วเราจะเป็นสงฆ์โดยเนื้อแท้ ถ้าเป็นสงฆ์เนื้อแท้ เราจะเป็นผู้รักษาศาสนา เราจะรักษาศาสนาไว้ ไม่ใช่ฆมแดงมาเฝ้าพวงมะม่วง ไม่รู้จักรสชาติ แล้วให้ชาวสวนเขามาสอยไปกิน

นี่ก็เหมือนกัน อยู่กับศาสนา ไม่ได้ลิ้มรสของศาสนา ไม่รู้จักจริงสิ่งใดๆ ในหัวใจขึ้นมาเลย ไม่มีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาเลย แล้วบอกว่าเป็นพระ

การจะเป็นพระต้องเป็นพระให้ได้ ถ้าเราเป็นพระขึ้นมา วันสำคัญทางศาสนา เอามาเป็น
กำลังใจนะ ถือนะสัจจิก ไม่นอน ต่อสู้ ต่อสู้กับกิเลสเพื่อประโยชน์ของเรา เอวัง